Poste Restante

Medlemstidning för Nils Ferlin-Sällskapet Nr 2 1994

Ordföranden för ordet:

Kära medlemmar!

Allt går igen, det onda och det goda. Den som kan sin Ferlin – och det kan vi väl? – känner mycket ofta igen sig. Han hör till de diktare som man ofta kan citera. Hans ord har något av den särskilda kvalitet som gör att många hos honom finner det uttryckt som de själva tänker, men inte hittar samma knivskarpa ord för. Senast fann man det illustrerat i en inträngande artikel i *Pressens Tidning* där Thomas Sjöberg skriver om den moderna kriminaljournalistiken, om de livligt uppmärksammade, men också hastigt glömda mordfallen. För att hitta en illustration till det hela tar han naturligtvis en Ferlindikt till hjälp, "Löpsedel", dikten som stod i "Goggles" och har mer än ett halvt sekel på nacken. Man minns i synnerhet slutstrofen:

Och mördarens mor hon gråter.
– Det kunde man nästan tänka:
en mördare är hennes ende son.
Och hon är änka.

Det finns både en biblisk klang i detta och även något mycket personligt och djupt medkänt. Men utgångspunkten är sannolikt iakttagelser som Nils Ferlin gjorde under de år då han vistades i tidningskvarteren i Klara, och såg hur de skrivande kolleger som hörde hemma på tidningarna hanterade den mörka verkligheten i svarta rubriker. Nu sluter sig alltså cirkeln när pressens egen tidning åter ger hela dikten i form av olika löpsedlar. (Se nästa sida!) Mycket förändras, men mycket blir som det alltid har varit.

I en mörk tid då så mycket tävlar om uppmärksamheten värms vi av att Nils Ferlin finns med. Ibland kan man tycka att det är lite paradoxalt att denne mörke poet kan vara till tröst, men så är det.

Ändå är det förstås så att det är de många Ferlinläsarna och Ferlinälskarna som gemensamt håller liv i hans diktning. Vi minns med stor värme Axel Liffner. Vi noterar hur Leo Saupinen genom att översätta alla Ferlins diktsamlingar till finska, entusiastiskt arbetat för att göra Ferlin till också en finsk poet. Vi ser hur Ulf Fredrikssons kavalkad med Ferlinmaterial, "Cirkus Tigerbrand", dyker upp på Helsingborgs stadsteater under hösten. Vi lade i somras märke till att "Den stora kometen" åter kom till pass och citerades i hela sin längd i *forskning och framstegs* temanummer "När himlen faller ner". Och vi såg med samma glädje som förr, Nils Ferlin agera i "Sången om Stockholm", filmen som skådespelarvännen Elof Ahrle gjorde och som TV sände i början av september och där Nils agerade som Nils, bl.a. vid Hilda Borgströms sida. Ja, vi är många som håller hans diktning vid liv.

Jonny Westerstr

Omslagsbilden till det här numret av *Poste Restante* syftar förstås på de ferlinska raderna till höger. Kontributör är vår vän Hasse Skogsberg, som också vet att berätta att konstnären heter Margit Ferneby.

Man dansar där uppe – klarvaket
är huset fast klockan är tolv.
Då slår det mig plötsligt att taket,
mitt tak, är en annans golv.

Så här lyder Ferlins "Löpsedel" i sin helhet. Den som alltså *Pressens Tidning* tog som utgångspunkt för en artikel om våra dagars kriminaljournalistik i allmänhet och löpsedelsformuleringarna i synnerhet:

Se här är det en som förskingrat,
och här är det en som dränkt sej.
Och här är det en som slingrat
sej undan lagen och hängt sej.

Och här är det senaste mordet:
mördarens kniv är funnen!
Den var lite rostig i bladet
och hittades nere i brunnen.

Och kniven är fotograferad
och mördaren och fiskalen.
Fiskalen är djupt chockerad
och mördaren troligtvis galen.

Och mördarens mor hon gråter.
– Det kunde man nästan tänka:
en mördare är hennes ende son.
Och hon är änka.

Hederspris till "Cirkus Tigerbrand"

Pjäsens namn är ju präktigt. Den heter "Cirkus Tigerbrand" och formar sig till en kavalkad över Nils Ferlins liv och diktning. Det är Ulf Fredriksson som svarar för den, och i hans regi har den varit synlig på turné landet över. Nu har Helsingborgs stadsteater haft den goda smaken att sätta den på sitt program. Jenny Westerström har anlitats av ensemblen för att ge sina synpunkter på de ferlinska texterna. Premiären begicks fredagen den 16 september. Succén var klappad och klar, som man kan tänka sig, och även den som kan sin Ferlin får en vacker påminnelse om hur den f.d. skådespeleriarbetarens vers gör sig på tiljan. Och om det är ett och annat som är bortom pris och medaljer, så finner Nils Ferlin-Sällskapet det viktigt att uppvakta på något vis. Till regissören och kännaren av vårt sällskaps huvudperson överlämnas därför som ett hederspris en uppsättning Ferlintallrikar, signerade av K. G. Bejemark.

NYA MEDLEMMAR

Berggren, Karin, Hallbergagatan 69, 602 10 Norrköping
Berggren, Åke, Hallbergagatan 69, 602 10 Norrköping
Biblioteksnämnden, Malmö kommunstyrelse, 205 80 Malmö
Elthammar, Inga-Lisa, Ringduvegatan 5, 724 70 Västerås
Ernstgård, Irene, Malmstigen 22, 184 63 Åkersberga
Flyckt, Jan, Vretvägen 6, 161 53 Bromma
Krasse, Annika, Ynglingagatan 15, 113 47 Stockholm
Kristensson, Nils, Orevägen 6, 161 40 Bromma
Lundberg, Brita, Stagneliusvägen 41, 112 57 Stockholm
Nygren, Karin, Box 25, 260 83 Vejbystrand
Sandström, Torsten, Majorsgatan 8, 413 08 Göteborg
Öhman, Toini, Sveavägen 134, 113 50 Stockholm

FLER FERLINARE VÄLKOMNA

Som torde framgå av ovanstående finns det plats för fler medlemmar i vårt Sällskap. Varför inte bereda vänner och bekanta, släktingar och arbetskamrater en möjlighet att förverkliga de bekanta hassealfredsonska orden: "Ich bin ein Ferliner!"

Uppmana därför alla poesiälskare i din närhet att sätta in 100:– på Nils Ferlin-Sällskapets postgironr 35 21 55-6 (studerande och pensionärer 75:–)

MINNESGÅVA MOTTAGEN

Mångårige medlemmen Leif Tegnebro avled i somras. Till hans minne har Monica Hedberg och Eva Nilsson skänkt en penninggåva till Ferlin-Sällskapet, vilket härmed tacksamt bekantgöres.

MONIKA LILJA

plattar till Ferlin

Denna något drastiska rubrik syftar till att uppmärksamma alla vänner av Ferlin på det faktum att Monika Lilja kommit ut med en ny skiva, som uteslutande innehåller texter av densamme. Därtill kommer att hon tonsatt tolv av de 13 inslagen själv. Det är bara i "En valsmelodi" som Lille Bror Söderlundh får komma till tals – eller snarare till tons. Hela anrättningen är synnerligen hörvärd och rekommenderas härmed å det varmaste.

Beställning kan göras direkt av konstnären: Monika Lilja, Mor Annas brygga Pl 2, 181 30 Lidingö eller per telefon 08-767 89 98. Priset för CD-versionen är 100:– medan en kassett betingar 60:–. I båda fallen tillkommer porto.

Årets Ferlinpristagare:

FOLKE ISAKSSON

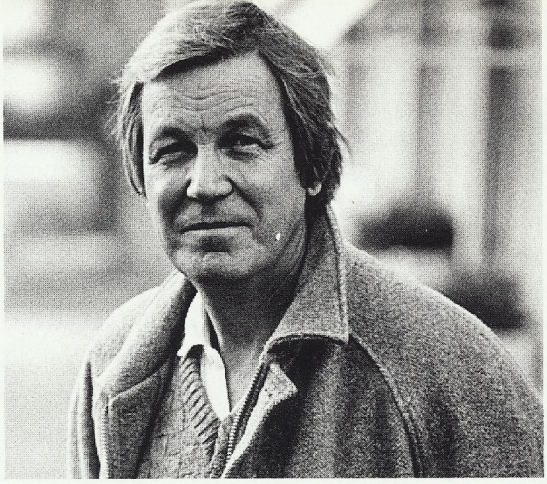

FOTO: KJELL BOLLNERT

Jag växte upp på två små orter i Norrbottens kustland, inte långt från den svenskfinska gränsen, i en landsdel som i min barndom var isolerad men inte utan sina intressanta språkliga, politiska, kulturella och religiösa komplikationer. Min far var resande predikant i ett fromt (pietistiskt) samfund men hade sitt hjärta i Östafrika, dit han före min födelse hade varit på väg som missionär. Han var en man som var känd för sin värme och humor men framstod för mig som en dov och avlägsen person, en fadersgestalt som jag inte kunde känna någon närhet till. När vi stod som längst från varandra, jag var sjutton år, dog han under en predikoresa i bygden, hittad en kylig kväll i en snödriva. Nu började jag skriva, på ett valhänt, trevande sätt, och läsa. På några månader tog jag steget från pojkböckerna till författare som Franz Kafka, William Faulkner och James Joyce. ("Ett porträtt av författaren som ung" var en bok som befriade mig, en yngling som hade vuxit upp i en annan trosfundamentalism än den iriskkatolska.)

STIPENDIAT I USA

Efter sporadiska universitetsstudier i Uppsala började jag skriva litteraturkritik i Stockholmspressen. 1951 gav jag ut min första bok, "Vinterresa", med märkbara avtryck av min ungdoms förste lyriske stormästare Rainer Maria Rilke. Följande år deltog jag i en månadslång session vid Salzburgseminariet för amerikanska studier, med Saul Bellow (prosa) och Karl Shapiro (poesi) som huvudlärare. 1956–57 tillbringade jag åtta månader i USA som stipendiat från Sverige-Amerikastiftelsen. Jag bodde någon månad hos en moster i Chicago där jag kom att möta Carl Sandburg. Med modern amerikansk poesi som studieobjekt besökte jag, på en rundresa genom ett tjuogtal stater, olika litterära institutioner och en lång rad författare (Ezra Pound på sinnessjukhuset utanför Washington, William Carlos Williams, Robert Lowell, Theodore Roethke, Randall Jarrell, Kenneth Rexroth och Yvor Winters). 1962 var jag tillbaka i USA som deltagare i det internationella seminariet vid Harvarduniversitetet under Henry Kissingers ledning. Under det besöket gjorde jag intervjuer med Edmund Wilson, John Updike och den skygga Djuna Barnes.

Jag gav ut ett halvdussin diktsamlingar och två översättningsvolymer (med tolkningar av William Blake och av Wallace Stevens), innan jag i mitten av 60-talet kom att lämna poesin för mer utåtriktade verksamheter. Jag ägnade mig nu framför allt åt det litterära reportaget, i samarbete med olika fotografer, skildrade svenskt arbetsliv (inom metallindustrin) i tre böcker och förhållandena i Polen, Indien, Vietnam och Kina. (I Asien vistades jag sammanlagt närmare ett år.) Jag skrev böcker om Pariskommunen 1871 samt, med filmprofessorn Leif Furhammar, en stor studie om filmpropaganda, "Politik och film" (den senare kom även ut i USA) samt tog livlig del i den politiska debatten omkring och efter 1968, framför allt inom den starka svenska Vietnamrörelsen.

POETISK COMEBACK

Under 80-talet återupptog jag min poetiska verksamhet och publicerade böcker med lyriska dikter (samlingen "Tecken och under", utgiven 1981, blev en uppmärksammad återkomst), prosadikter, översättningar (även av ett par moderna ungerska poeter) och essäer om poesi ("Gnistor under himlavalvet", 1983). Som manusförfattare och berättare har jag varit med om att göra tre TV-serier ägnade litterära miljöer (Trieste, Budapest och

USA från kust till kust) och framstående poeter (som Friedrich Hölderlin, Emily Dickinson, Arthur Rimbaud, William Butler Yeats, Konstantin Kavafis och Anna Achmatova). En ny serie planeras med Ezra Pound, D. H. Lawrence, Federico García Lorca och Saint-John Perse som centralfigurer). Jag har också under åren skrivit texter till olika dokumentärfilmer och utställningar samt ägnat mig mycket åt radio i olika former.

1990 gav jag ut en bok med valda reseberättelser från fyra decennier, "De fjärran ländernas närhet". I fjol kom diktsamlingen "Hos mormor", en skildring av ett utsatt människoöde med ljusstarka glimtar av en barndom, min egen.

Närmast planerar jag en ny diktsamling; en essäbok om film och fotografi; en samling studier om Carl Jonas Love Almqvist, vårt märkligaste författaröde och en av de första emigranterna till USA; en bok (tillsammans med min bror Olov Isaksson) om amerikanska utopiska kolnier från förra seklet, med särskild inriktning på Bishop Hill i Illinois; samt en eller flera självbiografiska volymer.

KOMMENTAR TILL EN KOMMENTAR

Min korta analys av Nils Ferlins dikt "Hypnos", ett litet trevande stycke fullt av underfundighet, publicerades 1982 i "Gnistor under himlavalvet", en essäbok med undertiteln "Tjugofem kapitel om poesi". Det var en bok som för mig innebar något av en upptäcktsfärd, en resa in i det lyriska landskap som jag länge hade vänt ryggen till, i nästan två decennier, eller som vänt mig ryggen. (Poesin är för en poet aldrig något självklart. Den kan infinna sig, göra sina hemliga besök, eller den dröjer eller uteblir.)

Inte så få kom att uppskatta min essäbok, den hade kanske något av en god romans spänningsmoment. På sina håll uttrycktes emellertid en förvåning över att jag, i denna bok en entusiast som gjorde lyckliga nedslag i olika tider och diktartemperament, visade mig ha ett så svalt förhållande till Nils Ferlin. I ett brev höjde Olof Lagercrantz ett frågande ögonbryn inför min reserverade hållning.

Jag har blivit några år äldre sedan dess och något år klokare. När jag nu betraktar Ferlin, berör han mig på ett annat sätt. Han har ryckt mig närmare och skakar om mig. Jag har inte tillägnat mig hans svartsyn, hans uttrycksfulla grimaser, denna förtvivlan som också är en clowns, men jag tror att jag i dag vågar erkänna mer av det mörker som finns i världen och finns i mig själv än tidigare. Jag tycker att jag nu ser Nils Ferlins stora mod. Han är en trotsare som vet att han aldrig kommer att få någon tröst, eller att det aldrig kommer att ges någon tröst, och denna insikt ryggar han inte tillbaka för.

Ur bokhyllan tar jag fram "Kejsarens papegoja", utgiven samma år som min första bok, "Vinterresa". Då var det 1951. Böckerna är lika olika som deras författare måste ha varit olika. (Vi kom aldrig att mötas i levande livet.) Ändå förefaller det mig, som om det i den stora skillnaden här finns en överensstämmelse. Jag tycker att jag i båda dessa böcker från det kalla krigets kallaste år känner en isande pust från en värld utan nåd, där det kunde verka fullständigt meningslöst att vara upptäckare, upprorsman, sångare eller gycklare. Jag känner igen denna desperation med slutna läppar.

"Kejsarens papegoja" hör inte till Ferlins märkligare böcker. Den har ett drag av förströddhet, som om inte heller dikten längre var mödan värd. Ändå spirar poesin där ibland, lik maskrosbladen som oförväget genomtränger den nylagda svarta asfalten. Jag måste citera en av dessa underbara, anspråkslösa asfaltblommor. Denna korta dikt "Fågelsången kring tingen", har en för Ferlin ovanligt lugn och ren ton och uttrycker en halv förtröstan. Här viskas ett credo, en tro på en kraft som är ogripbar som fågelsången men ändå existerar:

Fågelsången kring tingen
var kommer den ifrån?
Själv märkte jag kanske ingen
för bitterhet och för hån.

Själv märkte jag nästan ingen
men tror på dess kraft ändå.
Fågelsången kring tingen
har de blåögde hittat på.

Det tycks inte ha skrivits särskilt mycket om Ferlin. Han är lätt att älska och vörda, denne mörkögde döddansare, mitt i all sorgsenhet, men svår att skriva om. Det beror på hans slutenhet, på den hemlighetsfullhet som finns någonstans innerst i honom. Den är samtidigt en lockelse, ett incitament till ett fördjupat studium och många frågor.

FOLKE ISAKSSON

Trubadurpriset 1994

Barbara Helsingius

finlandssvensk vissångerska med hela Norden som arbetsfält

Återigen dags för årets kanske mest angenäma uppdrag, att ringa upp, gratulera och intervjua årets Trubadurpristagare.

I år hade en enig jury för första gången valt en trubadur från vårt östra grannland Finland, men dock en artist som verkar inom det svenska språkområdet. Barbara Helsingius heter pristagaren och hon är sitt lands främsta trubadur, en i sanning värdig pristagare.

Det visade sig lättare sagt än gjort att få tag på Barbara men via en gemensam bekant, finlandssvenska radioproducenten och sångerskan Karin Sandqvist fick jag Barbaras telefonnummer. Hon var naturligtvis inte hemma, men som väl var hennes man det.

– Hon är på landet, här har du numret!

Jodå, hon svarar.

– Hej Barbara. Jag heter Ove Engström, trubadurkollega från Sverige och med uppdrag från Nils Ferlin-Sällskapets styrelse att å det varmaste gratulera dig till 1994 års Trubadurpris!

– Oj ... Ojdå ...

Jag har funnit att det ofta kan vara svårt att få något vettigt ur pristagaren under det första samtalet då en chockartad glädje är den helt förhärskande känslan. Således kommer vi överens om att höras när Barbara återvänt till stan.

– Nå Barbara, nu kanske du kan sammanfatta hur det kändes?

– Jag var på mitt sommarställe i skärgården. Mol allena men dock tillsammans med mina två siberian husky vänner. Det ösregnade, stormade och var beckmörkt. Tiden stod underbart stilla och hade vi varit en del av muminböckerna så hade vi haft en ödesmät-

tad föraning om att något skulle hända ... Så går det till i muminböckerna men tydligen också i verkliga livet. Hela dagen hade jag gått och mumlat en visa, en rolig kondoleanstext skriven till en revy av Benedict Zilliacus, en travesti på "Får jag lämna några blommor", text Nils Ferlin ... Så ringde du. Märkligt!

– Vad tänkte du då?

– Det är svårt att beskriva vad jag kände inför det angenäma beskedet om priset. Vad kan jag säga, känna och tänka utom en gränslös tacksamhet och stor, ödmjuk glädje över att röna sådan uppskattning! När man bor så där lite "i förskingringen" och i många, många år har gått den "svårare vägen", den med uppförsbackarna och "snavstenarna" i form av små förhållanden, profet-i-eget-land syndromet, den tudelade kulturen med det svenskspråkiga kontra det finska, ja då är det fantastiskt när man märker att där ändå funnits sådana som "vandrat med" och sett vad man försökt göra. Rent ekonomiskt och PR-mässigt borde jag för decennier sedan i detta land ha övergått till att sjunga tango, supa och leva upp till mediekraven.

– Men det har du inte gjort?

– Nej det har jag inte och det beror på att kärleken till Visan, den mest mänskliga av alla musikformer, med dess många dimensioner och maning till eftertanke i vår vimsiga värld, är någonting så enastående för var och en som gitter lyssna, att det för mig inte fanns några alternativ. Och kan det väl finnas en lyckligare situation för en artist än att tillsammans med sina åhörare få uppleva det visan kan ge? Denna underbara växelverkan av att ge och ta och få och ge igen! Om så någon, mot förmodan, "ger" tillbaka på något man själv skrivit är lyckan fullständig!

– Undertecknad håller helt med föregående talare!

Här lämnar jag för en stund intervjun för att berätta att Barbara Helsingius ...

... är en flitig och mångsidig visdiktare och visartist känd i Norden från scen, radio/TV och många skivinspelningar.

... utbildade sig till gymnastiklärare vid Helsingfors universitet, åkte till USA på ASLA-stipendium, tog Master-of-Arts (education) vid Stanford University där hon också jobbade som lärare (63–64).

... fångade i Kalifornien upp den amerikanska folkmusikvågen, tog med sig en repertoar till Finland, lämnade läraryrket för jobb som anmälare/"hallåa" vid Finlands Rundradio och började sjunga på allvar. Som värdinna i ett populärt TV-program fick hon den stora chansen och gjorde snart sina första singelskivor och en LP.

... gifte sig 1967 med Henry W. "Hank" Koski, amerikansk diplomat av finsk härkomst, flyttade till USA och jobbade där med radio och TV. Genom Hanks arbete blev det Norge 1969–1975 tills han hoppade av från utlandstjänsten och familjen flyttade till Finland. Åren i Norge betydde mycket: framgångsrikt artistliv, radio och TV, skivproduktioner – och inspiration till att börja skriva egna visor.

... har med stor framgång turnerat i hela Norden, USA, Kanada, Spanien, Israel, Tyskland, England, Skottland och Lettland. Många av Barbaras visor/sånger har fått pris i nationella tävlingar och två gånger har de nått final i Castlebar International Song Contest på Irland.

... har i Norden fått många TV-specialer om sig och sin musik och hon vill gärna betona betydelsen av nordiskt samarbete. Hon har i alla år arbetat över gränserna och med visans hjälp byggt broar – inte minst med sina översättningar (egna och nordiska visor och dikter vilka hon tonsatt) till svenska, finska, norska och engelska.

... uppträder till eget gitarrackompanjemang och har fått lysande kritik för "värme, mänsklighet och humor". Det heter att Barbara har "en charmfull personlighet som trollbinder sin publik" med en "naturlig och ändå intensiv utstrålning". Hennes altstämma har kallats "unik" och enligt många kritiker hör hon till Nordens främsta artister.

Så tillbaka till intervjun:

– Barbara, jag måste så här i slutet av vår intervju få fråga dig om ditt förhållande till Nils Ferlin?

– Nils Ferlin har alltid varit en av mina stora favoriter. Jag kunde säga att han stått solitt på sin piedestal, men gudskelov var han så mänsklig i sitt leverne att han fortfarande går här mitt ibland oss visvänner med sina dikter. Han är så mångfasetterad: på-kornet-tagen realism och satir blandad

med skir och spröd folkdiktning, humor och mänsklighet och ... men allt det där vet du också! Ferlins språkbehandling har alltid imponerat på mig och det är faktiskt så jag själv har önskat skriva: med allitterationer och symbolik, visdom och humor! "Tistelstigar och kolnad mo trampe du nu med trasad sko ..." Underbart. Och det var faktiskt "Vilse" som var den första Ferlinvisa jag sjöng för 100 år sedan. Sedan blev det naturligtvis "Får jag lämna ..." och "När skönheten kom till byn" medan jag faktiskt också en enda gång uppträtt med "En liten konstnär". En annan favorit "Valsmelodi" har jag däremot aldrig vågat mig på.

– Men Barbara, det tycker jag du ska våga. Jag är helt övertygad om att den visan verkligen skulle passa dig – dags för instudering! Du har ju lovat komma över till Sverige och sjunga i samband med att du mottager priset, kanske får vi höra "En valsmelodi" redan då? Säkert kommer du också att sjunga några av dina egna fina visor och om jag får önska personligen så hoppas jag få höra "Jag visste så väl".

– Ja, den visan lovar jag att sjunga.

– Tack. Slutligen Barbara, välkommen till Sverige och än en gång grattis!

OVE ENGSTRÖM

Priser

1989 Alf Hambepriset för "förtjänstfull gärning inom viskonsten i Norden.
1993 Kulturfonden Norge-Finlands stora kulturpris.
1993 NordVisa-statyetten "LIV" för "särdeles värdefull insats för den nordiska viskulturen".

Vissamlingar

"Vill du visor, min vän?" (Schildts) med finlandssvenska visor.
"Kanske en visa ..." (Schildts) med egna och en av BH översatta visor ur den finskspråkiga traditionen.

Skivor

1967 "BARBARA" (Columbia) am. folkmusik på finska. Utgången.
1977 "DET VAR EN GÅNG" (RCA, num. Barb 001). Egna visor.
1978 "OLIPA KERRAN" (RCA/PL 40093) Ovann. på finska. Vishäfte.
1981 "SPEILING" och 1982 "FRA BARBARA MED KJAERLIGHET", visor från Finland på norska. Kassettversioner (RCA PK 40273/40274).
1992 DUBBEL CD av ovannämnda på eget märke Barb-CD 2.
1982 "BARBARAS BLANDADE" (num. Barb-LP/K 002) Egna visor.
1983 "REFLECTION" (num. Barb-CD 001), "Speiling" på engelska.
1983 "KAHLAAJATYTTÖ" (Barb-K 005), av BH tonsatt dikt av Aale Tynni och Aila Meriluoto. På finska.
1986 "SPEGLING" & "RAKKADUELLA", urval från norska prod., svenska och finska (Barb 004/Barb 003).
1987 "TUULEN NIITYILLÄ" (Taru-CD/K 001) nordiska visor övers. av Barbara till finska.

... har också sysslat med annat bl.a.

– deltog som fäktare i Olympiska Spelen i Rom 1960.
– har friluftsliv, naturen, tennis och siberian husky hundar som sitt stora intresse vid sidan om den goda Visan.
– har två döttrar: Marika (f. -68) och Karina (f. -70).

Asta Nilsson har gått ur tiden

Asta Nilsson, en av Sveriges första kvinnliga Ferlintonsättare har gått ur tiden, 81 år gammal.

Hon föddes i Tidaholm och kom att leva ett mångskiftande liv. Lokalreporter på *Hälsinglands Folkblad*, folkmusikant på fiol, socionom, viskompositör m.m. 1935 var Asta elev vid Brunnsviks folkhögskola. En kväll kom Nils Ferlin dit och reciterade sina dikter. Detta blev livsavgörande för Asta – "Aldrig jag glömmer klangen i Nils Ferlins röst när han läste 'När skönheten kom till byn'" berättade Asta för mig på sin 80-årsdag. Då hade hon samma dag i radio fått höra sina egna tonsättningar som hon inspirerades till den där dagen då Ferlin kom till Brunnsvik. Det var undertecknad som fick äran att framföra Astas verk och de finns numera också insjungna på skivan "I Nils Ferlins gränd". Asta är borta men hennes tonsättningar, "en kulturgärning" skrev pressen, kommer att leva!

OVE ENGSTRÖM

Formidabel
FERLINDAG

med växlande väderlek och välljudande vitterhet

Margareta Kjellberg drog rekordpublik till årets Ferlindag i Länna i Roslagen.

Sommaren 1944 – för femtio år sedan – såg Nils Ferlin en annons om "en stuga vid vatten". Nils och blivande hustrun, Henny Lönnquist, sökte någonstans att bo.

De hyrde stugan osedd. Dock visade det sig att den inte låg vid saltsjön – som skalden trodde – utan vid en insjö i Lännaby i Roslagen. Men nära vattnet låg den – knappt ett stenkast. Stugan ägdes av Elin Axelsson, som blev hyresvärdinna åt den redan då ryktbare poeten Ferlin.

Närmare än ett stenkast låg också Lännaby skola (nu församlingshem), och där bredvid Länna kyrka.

Stugan var bara 24 kvadratmeter, men här trivdes Nils och Henny – och katten Pelle-Jöns. Här bodde de tills Nils Johan Einar "kom upp sig i världen" och köpte sig ett hus, "styckegodset" Norrboda, 1947. Också det beläget i Länna församling.

Sedan början av 80-talet arrangerar Länna hembygdsförening Ferlindagen på den vackra kyrkvallen i Lännaby, med Elins lillstuga i fonden. Den äger rum en söndag i augusti och drar alltid stor publik. Men aldrig tidigare har så många kommit som i år då den populära Margareta Kjellberg – Nils Ferlin-Sällskapets trubadur-pristagare 1992 var gästartist!

Den 14 augusti, årets Ferlindag, inleddes med växlande väder, en hel del sol och kraftig vind. Men – en timma före programmet –

Thorsten Lännevall, lantbrukare i Lännaby, berättade minnen av Nils Ferlin och läste några av hans dikter.

när bänkar, mikrofoner och högtalare var på plats, parkerade ett stort moln över Lännaby. Så började regnet att falla, allt ymnigare.

– Det drar snart över, sa min hustru.

Men plötsligt hade det blivit vindstilla!

Publiken strömmade till, regnet föll, och alla trängdes inne i församlingshemmet.

När hembygdsföreningens ordförande, Åke Söderman, tog till orda satt och stod människor som packade sardiner ända ut på trappan. Och utanför fönstren skymtade bekymrade ansikten. Jag skulle inleda och berätta något om skalden.

– Vi hör inget, skrek man från hallen.

Vi beslöt att hämta högtalaranläggningen. De mest högröstade sa nämligen nej till att flytta utomhus – trots att regnet upphört. Fler människor, som haft svårt att hitta parkeringsplats, anlände. De var naturligt nog upprörda över att inte komma in. En värmlänning och jag tog beslutet: Vi MÅSTE flytta ut! En god stund senare var alla på plats på kyrkvallen. Då kom solen – och den lyste under hela programmet!

– Nils Johan Einar har nog roligt åt oss i sin himmel, över den cirkus han lyckades ställa till med, sa jag inledningsvis.

Så berättade jag om Ferlindagen 1987, när Nils syster Ruth var med och Ove Engström och Ulla Roxby sjöng. Då kom en ensam mås flygande utifrån sjön, gjorde en lov över publiken och den lilla stugan – och försvann.

Efteråt frågade jag Ruth: Såg du den ensamma måsen?

– Javisst, sa Ruth glatt. Det var en hälsning från Nils.

Den "cirkus" vi nu varit med om kanske var en hälsning från dem båda. Ruth var ju trapetskonstnärinna i Cirkus Tigerbrand.

En bybo, lantbrukaren Thorsten Lännevall, berättade livfullt om sitt första möte med skalden.

– Jag var i handelsboden i Österlisa, och då frågade man där om jag ville ta med mig några varor hem till Nils och Henny. Det gjorde jag förstås. Men jag blev häpen när jag kom in i stugan och fann Nils sittande och läsa bibeln!

Enligt de rykten som Thorsten hört om skalden förde ju denne ett "tvivelaktigt" liv.

– Du ska väl ha en dusör, sa Nils och gav tonåringen Thorsten en krona för besväret.

Snart nog blev de goda vänner och Thorsten läste nu, med stor inlevelse, några Ferlin-dikter, bl.a. "En inneboende", som han en gång läste för skalden själv.

Margareta Kjellberg klättrade, vig som en ung flicka, upp på ett bord. Sittande där på en stol, med gitarren och den glittrande insjön som fond, sjöng hon "Men gick jag allena", tonsatt av Peder Swahn.

– En av de allra ljuvligaste kärleksdikter jag vet, sa Margareta, som fortsatte med flera andra visor av Nils Ferlin, bl.a. "I folkviseton". Så berättade hon historier och sjöng skillingtryck och publiken skrattade, njöt och jublade och solen den sken.

Se, det var en riktig Ferlindag!

Text och foto:
ESSE JANSSON

Axel Liffner

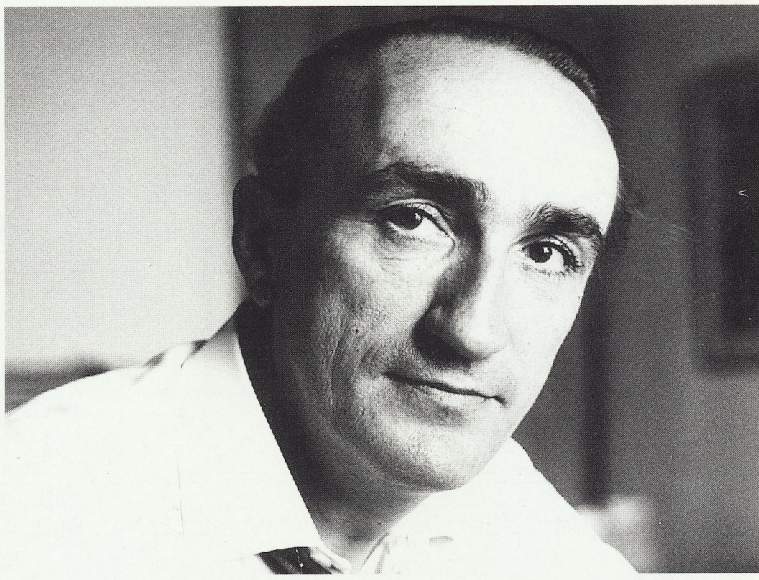

FOTO: LÜTFI ÖZKÖK

Famna en stilla minut
tystna din fråga.
Snart tar ditt fladder slut,
fladdrande låga.

Axel Liffners livslåga har slocknat. Denna lugna, lågmälda, fina person, finns inte längre bland oss. Vi saknar honom redan.

Han fick Ferlinpriset 1977 och har sedan 1980 varit en klok medlem i styrelsen. Men när vi i våras samlades till årsmöte kunde han inte vara med och det var ett tecken på att hans sjukdom var långt liden. Han orkade heller inte ta emot besök på det sjukhem där han vistades och sådant måste man förstås respektera. Men vi var några stycken som for dit i alla fall och bad att få rosorna lämnade till honom för att han skulle förstå att vi tänkte på och kände med honom. Vi fick sedan ett muntligt tack och vi tar det som en hälsning till hans många vänner i Nils Ferlin-Sällskapet.

Axel Liffner var bleking, men hans brokiga yrkesbana var förlagd till Stockholm. Han skrev aldrig mycket, men det han skrev hade en ferlinsk halt, även om det till sin yttre form var långt därifrån. Det nertonade finns redan i klassiska titlar som "Opus 0,09" (1947) och "Semikolon" (1951). Om denna samling har han själv sagt att den var ett försök att fly in i kärleken till människan och till döden och om nästa samling "Glanslöst" (1956) att den i sin rätt svårtillgängliga lapidarstil innehåller försök att närma sig vardagen. Det är modernistiska klassiker vid det här laget, och till dem lades ytterligare diktsamlingar, "Frivaro" (1962) och "Vardagsbilder" (1969), som på ett självklart sätt placerade Axel bland våra främsta lyriker och fick oss att längta efter mer. På 70-talet fick vi "Baobab" och på 80-talet kom urvalet i "Röstprover".

Han hann med så mycket annat, däribland den fina boken om Nils Ferlin 1954. Han redigerade tidskriften *Utsikt*. Han fanns under många år på *Aftonbladets* kulturredaktion, och många har sagt att han var bland det bästa som funnits i Klara. Som diktare och journalist hade han ett dubbelt medarbetarskap i detta ofta ganska kalla rike. Denne diktare som kan te sig så mörk och illusionsfattig spred värme omkring sig. Han har fört oändliga samtal med en oändlig räcka av människor och ingjutit mod i så många av dem.

Det finns snälla människor. Axel Liffner var en av dem.

JENNY WESTERSTRÖM

VID SOMMARENS SILVRIGA AVSKED

(Axel Liffner)

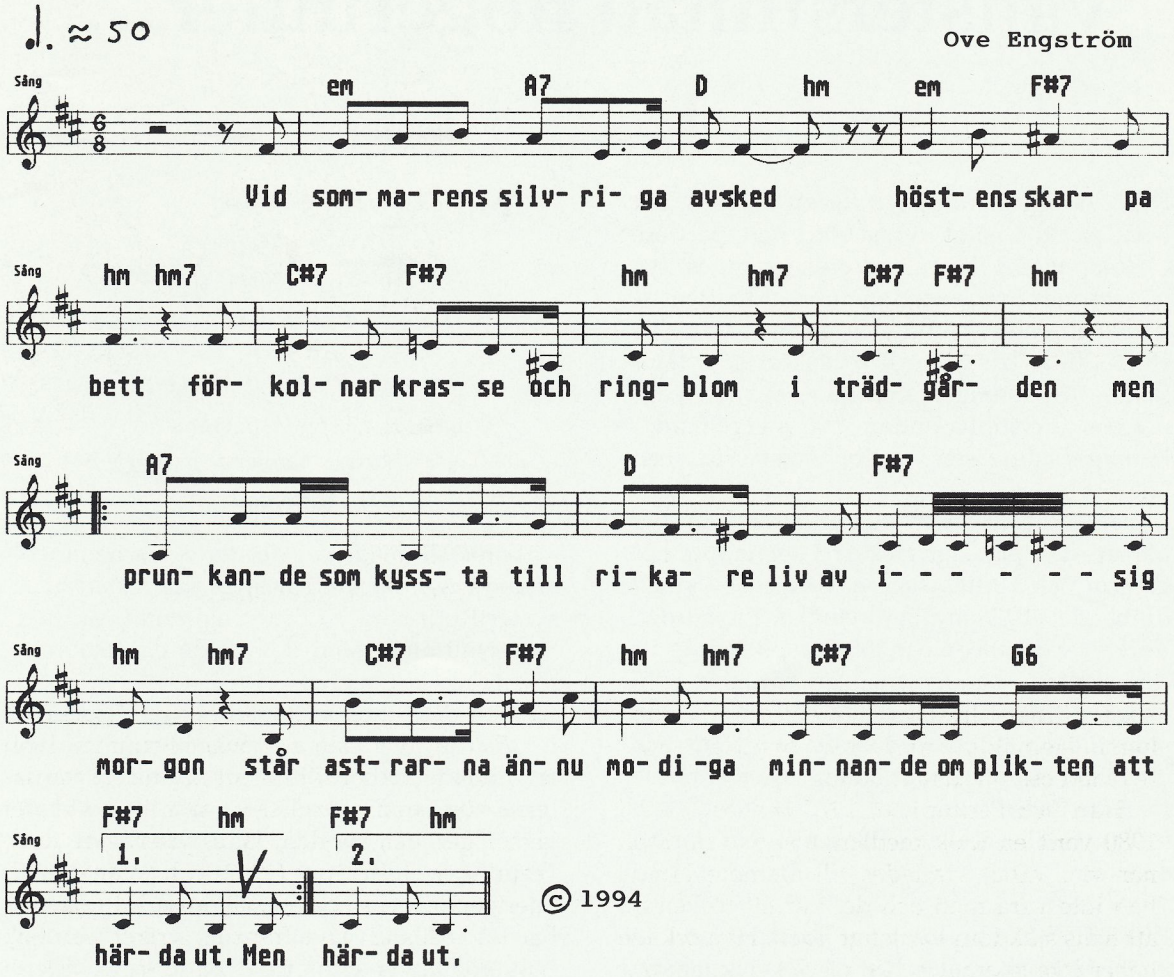

Ur "Semikolon"

Att söka
ord för kärlek – att förstå.
Ingen sprängfylld, knoppande vår
ingen lättjefull sommar
är då. – Man söker.
Hösten är kärlekens tid. Med astrar.
Vintern är prövningens tid. Sotstänkt.
Det är kallt; det är sent och mörkt.
–
Ord som borrar
som blommor
som sång.
Att söka
endast liv: tid och mod
till en smekning
Ett innerligt, pliktfullt vemod.

Nils Ferlin
vänstersinnad högerinner...

DET var en märklig syn för en oinvigd, det hela: på ett hastigt avröjt bord nere på Café Cosmopolite i Klarakvarteren spändes två högerarmar i en hetsig envig med kraftkarlsäran som enda och yttersta insats. Bakom de slitna 30-talskavajer och rockskört som flankerade drabbningen skymtade spända pannor och åderstinna underarmar på två namnkunniga stamgäster – Olof Lagercrantz och Nils Ferlin.

Ferlin såg ut att gå mot en långsam seger när musten plötsligt gick ur Lagercrantz högerarm och Ferlins segernäve med en smäll drabbade ett kvarglömt vinglas på bordet. Verkan var omedelbar, blodet pulserade ur den skadade handen med en häftighet som chockade alla runt bordet. Alla, utom Ferlin som till synes oberörd skiftade grepp och över det upphetsade sorlet uppfordrande manade Lagercrantz:

Du skall väl ha revansch!!! Nu tar vi vänstern ...

FERLINS armbrytning var inte resultatet av en hastigt påkommen lust att visa sig på styva linan inför sina litterära Klarabröder. Tvärtom hade han en både lång och synnerligen brokig idrottslig bakgrund som gett honom ett välförtjänt rykte som kraftkarl och "sportsman". Ferlin, som ju enligt egen utsago var "ganska mager om bena, tillika om armar och hals", var både stark och spänstig, trots det magerlagda draget. Dessutom var han utmanande, på gränsen till dumdristig i upptåg och kraftprov som mer än en gång satte hjärtat i halsgropen på de närmaste.

Redan i realskolan hemma i Filipstad hade han stort A i gymnastik och vid skolans årliga gymnastikuppvisningar fick Ferlin en egen punkt i programmet. Färdigheterna närmade sig det akrobatiska och omsattes till rena cirkuskonster i familjens vedbod:

Jag lärde mig gå händer
och strax måste mamma se.
Hon var den förnämsta publiken
Fem öre tog jag entré.

Det hela var bara ett vedskjul
men störde ej minsta grand
och cirkusens namn var präktigt.
Den hette Tigerbrand.

Föreställningarna i det ferlinska hemmets vedbod fick dock ett hastigt slut sedan lillasyster Ruth nära på brutit halsen av sig i ett trapetsnummer som den bålde cirkusdomptören själv lärt henne.

Men det fanns ju annat. Ferlin, "Hackis", Lell-Gustaf och andra förmågor runt kvarteret bildade fotbollsklubben Svintorgskamraterna som snart visade sig vara sta'ns överlägset bästa juniorlag. Idrottsintresset var Ferlin inte ensam om i det tidiga 1900-talets Sverige. Sport och idrott, som under genombrottet 1880-90 var en sysselsättning för den borgerliga över- och medelklassen, gled efterhand ner till den breda massan.

Som så mycket annat av borgerlighetens livsmönster och mentalitet fogades idrottandet in i den arbetande klassens fritidsvanor, prisad av rörelsens ledare Branting och Per-Albin, förlöjligad och kritiserad som ett borgarnäste av den radikalare falangen inom arbetarrörelsen. I visionen om det goda livet kom idrotten att fylla en viktig plats för många unga. För den första generationen idrottande småfolk var det en frihetsrörelse, en egen oas där man kunde leva ut. Där fanns, i motsats till samhället i övrigt, inga begränsningar utom den egna förmågan.

FERLIN vars familj levde under små omständigheter efter fadern tidningsmannens

död, kom att tillhöra en av de lokala ledargestalterna i den nya folkrörelsen. Under de oroliga ungdomsåren blev idrotten till ett nav kring vilken en ganska osorterad tillvaro snurrade. Utan att på allvar ha fattat pennan ägnar han sig åt vad hans levnadstecknare kallar "ett händelserikt kamratliv". Det vill säga diverse tillfälliga påhugg, diskussioner på stadens caféer, allsköns handgemäng och – fotboll. Ferlin var en fruktad målspottare i I.F.K. Filipstad med utländska meriter – under en tid spelade han boll i Kongens Lyngby Atletik & Idraetsforening i Köpenhamns förstadsserie i fotboll.

På söndagarna åkte stadens bolltrollare runt i bygderna och mötte lokala storheter som Lesjöfors, Molkom och Hällefors i matcher som av publiken sågs som en sorts humaniserad variant av de gamla byaslagsmålen. I ett brev ger Ferlin en färgstark skildring av stämning och stil bland dessa första generationens idrottsentusiaster. Laget bestod, med något undantag, av "idel torparpojkar från Filipstad" skriver Ferlin och fortsätter:

"Den här matchen – i Rämen, tog vi ju mera på lek, eftersom det var brukets debut i idrottskläder och vann bara med 6–0. Det berodde nog en del på målstängerna också, som stod två meter för nära varann, och var en halv meter för korta.

Den stackars Rämen målvakten – som för övrigt gjorde en fullständig fantommatch – slog några ofrivilliga backhands emellanåt så att det sa "skvatt" i plankan – eller överstången, kanske vi skulle säga, och jämrade sig högljutt.

Planen var ganska originell också – såtillvida att den såg ut som en skidbacke. Första halvlek spelade vi nedför. Bollen rullade före oss – rakt i armarna på målvakten eller bredvid målet – så vi hade just ingen kontakt med den, men i andra halvlek gick det ju bättre.

Publiken var trevlig och opartisk men reserverade sig något för de där konstigheterna att vi 'sparkade mä huve'. Dä gills fällan inte, skreks det. Men domaren dömde oberörd."

Den som "sparka mä huve" var för det mesta Ferlin – hans gymnastiska spänst gjorde honom till nickspecialist, huvudet högre än motspelarna. På hemvägen kunde han när andan föll på, plita ned något tillfällighetsrim till kända melodier för att höja stämningen. Ett annat tillfälle att låta idrottspoesin flöda var förstås klubbfester och årsmöten när gångna bedrifter skulle besjungas. Barndomsvännen och bollkamraten Erik Reinholdtz lyckades bevara en del ferliniana:

När Hellefors en annan gång
försökte hålla oss en stång
för, se dom spelat oavgjort
men det märktes inte stort.
För här på våran plan blev annat
9–0. Oh, vad dom hurra!
Poliserna hörde det nere på "kurra"
och Johnsson va förbannad och han sa
till polis Toll:
– Åt helvete med deras fotboll!

I helvetet finns ingen plan
Han gillar inte fotboll, fan
det har jag hört dom vitsat mä
men det är synd om djävlarne.
Tänk om dom fick spela fotboll …
Tänk om på stora Djävulsgatan
dom spela för gubben Satan
Det laget är nog bäst att utur räkningen
man tar
Där spela alla som små djävlar …

Fotboll var inte det enda som stod på repertoaren. Friidrott, löpning samt en gren där de flesta Filipstadsbor nog skulle ha spått den unge Ferlin en strålande framtid – boxning. I början av tjugotalet hade han planer på att starta ett boxningsinstitut i staden, ett projekt som dock rann ut i sanden på grund av att tilltänkta medlemmar backade ur. I vrede skrev Ferlin ett ilsket brev och lovade att framföra sina synpunkter till svikarna "på ett i ögonen fallande sätt…"

Lika populär som Ferlin var som idrottsman och kamrat bland stadens ungdom, lika ohyfsad och socialt misslyckad ansågs "busen Fabian" vara av stadens förnämare borgerskap. Inte blev det bättre när han utvecklade tillfällighetsrimmandet till mera finslipade varianter i visor, lokalrevyer och tillfälligheтsblad som häcklade tacksamma måltavlor som landsfiskalen Kässel, rådmannen Dahl och andra makthavare.

Men det var svårt att på allvar slå igenom på hemmaplan och när han tillsammans med teaterkompanjonen från Elin Svenssons teaterskola, Elof Ahrle, satte upp en nyårsrevy i mitten på tjugotalet uteblev publiken i Filipstad.

"Då åkte vi upp till Hagfors, där jag åtminstone var accepterad som bollspelare", skrev han senare i *FiB* och konstaterade att även där uteblev det stora kassarasslet. Genombrottet skulle inte komma vare sig på bollplanen eller på revyscenen.

I APRIL 1930 debuterar Ferlin med "En döddansares visor", som blir en kritiker- om än inte publikframgång. Nu är adressen permanent Stockholm och vill man träffa skalden gör man säkrast en vända till Café Cosmopolite, Vasagatan nr 5. Ungdomsårens diversetillvaro och fotbollspelande är förbi. Nu är det poesi, korta bitar och kraftsport modell Klarabohemerna som fyller dagarna. För Ferlin är hans fysiska styrka och vighet ett signum, ett tecken på att såväl andlig som fysisk kraft står bi. Det är inte bara Lagercrantz som får bekänna färg. Vilhelm Moberg, Uno Eng och konstnären Sven X:et Erixson är de vanligaste kombattanterna. Den som håller stånd inför det ferlinska anloppet kan räkna med ett erkännsamt ord och ett handslag. En förlust mot fel motståndare kan för Ferlin vara svårare att ta än en dålig recension i pressen. I dikten "Gravöl" möter vi en gestalt som är misstänkt lik författaren själv innan reumatism och livsmörker gjorde tillvaron trång och ovig:

En skojare var han och slingertok
så röd och grann –
I fylla, bröder och fingerkrok
en märklig man
Hej, dunkom och låtom oss drinka
men gäller det krafter, gosse – du såg!
Och rätar du denna min sinka,
då har du en tunna råg!

THOMAS PETTERSSON

Lovordad Ferlinskiva!

"Ove Engström har aldrig varit bättre." *Dagens Nyheter*

"Ove Engström är en utsökt formare av musik till Ferlins dikter." *Filipstads Tidning*

"En enkel ödmjuk ton låter i varje dikt texten stå i centrum." *Västgöta-Bladet*

"Pricksäkra tonsättningar ... raffinerat arrangemang." *Arbetet*

"Utsökta Ferlintolkningar av Ove Engström." *Nya Norrland*

Ove Engström "I Nils Ferlins gränd"
22 visor med text av Nils Ferlin

Barfotabarn – En liten konstnär – Kärleksvisa
På Arendorffs tid – Katten i Penningby
Nils Ferlins Ölandsvals m.fl.

Specialerbjudande för Nils Ferlin-Sällskapets medlemmar!
***I Nils Ferlins gränd* finns både på CD och kassett.**
CD:n kostar 95 kr + 15 kr i porto och emb. (Ord pris 159 kr). Kassett 60 kr + 10 kr i porto och emb (Ord pris 109 kr).
Sätt in pengar på pg **81 18 44-0** eller skicka Din beställning till
MusiCant Records, Näsbelstigen 91, 165 71 HÄSSELBY. Tel 08-89 50 95
Överskottet från de 100 först sålda exemplaren går oavkortat till Nils Ferlin-Sällskapet.

Excellent Värmlandsderby!

Erlander vs. Ferlin

Ur Tage Erlanders memoarer:

Jag har under årens lopp kunnat glädja mig åt åtskilliga personliga kontakter med våra författare och skådespelare. Tyvärr hörde inte Nils Ferlin till mitt umgänge. Ändå skall jag sluta mina få rader om ett för mig stort ämne med att frammana ett för oss båda gemensamt minne.

Någon gång på höstkanten 1953 tog bokhandlareföreningens direktör, Torsten Måtte Schmidt, kontakt med mig. Han ville att jag den 8 november skulle öppna Bokens vecka på Dramaten i Stockholm. Det var en fin tillställning. Vi, d.v.s. prologuppläsaren Bertil Malmberg och jag, förväntades uppträda i högtidsdräkt. Det var brukligt när man talade från scenen. Jag avvisade tanken. Samma kväll hade jag nämligen lovat medverka vid ett möte i Stockholms läns partidistrikt, och dit ville jag inte komma störtande i smoking.

Här ingrep Dramatenchefen, Karl Ragnar Gierow, som generöst erbjöd mig en loge för att klara av omklädningsbestyren. Jag fortsatte att värja mig; antingen fick man godta mig i kavajkostym eller också fick man söka efter en annan invigningstalare.

Man valde det förra.

Ett par dagar efter tillställningen fick jag ett brev:

"Till Tage Erlander

Sen gammalt är jag med staten
just inte så oerhört överens
men för Bokens dag på Dramaten
jag tackar ers excellens.

Seansen var miserabel,
poeterna pöste i smoking och frack.
Men paltorna krympte och grodan sprack
precis som i Aisopos fabel.

De ord som vi sa när vi gick var
just inte små blå anemoner i maj,
nej, den enda behållning vi fick var
herr statsministerns kavaj.

Nils Ferlin"

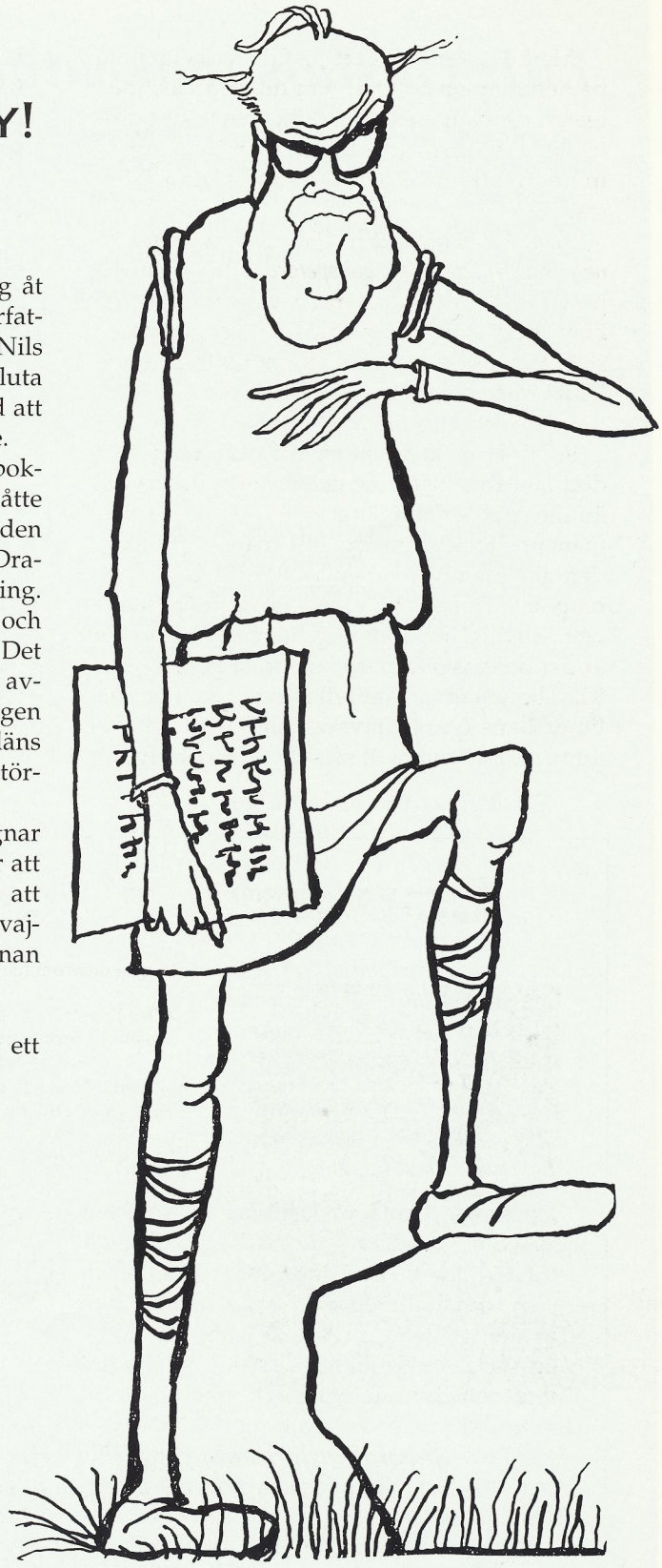

Sveriges längste statsminister i EWK:s kongeniala gestaltning.

Lille Gustafs tankeutbyte med Nils Ferlin

När vår son Gustaf var i fyraårsåldern och han gått till sängs en kväll ville han höra en godnattsaga, men jag kunde inte berätta någon lämplig. I stället läste jag utantill Nils Ferlins fina dikt "Cirkus" från diktsamlingen "Goggles" (1938). Han tycktes genast uppskatta dikten.

Den lyder:

Jag lärde mej gå på händer
och strax måste mamma se.
Hon var den förnämsta publiken.
Fem öre tog jag entré.

Det hela var bara ett vedskjul
men störde ej minsta grand.
Och cirkusens namn var präktigt:
Den hette Tigerbrand.

Succén var klappad och given,
parketten glad och förnöjd.
Men cirkusartistens bana
blev ganska brant och fördröjd.

Rätt illa for han i världen
och mager blev han och skral.
Men ett-tu-tre – hur det kom sej,
fick han upp en saltomortal.

Då kom där ett pris. – I våras
kom där en medalj också.
Det skulle ha glatt hans mor,
men hon var inte hemma då.

Hon reste så bråttt och vida.
Hon bor i ett annat land
långt bortom pris och medaljer
och cirkus Tigerbrand.

De första kvällarna läste jag hela dikten, men sedan uteslöt jag de två sista stroferna. Detta berodde på att Gustaf inte riktigt tyckte om det som Ferlin där berättade, nämligen på ett visserligen elegant sätt att hans mor dött.

Gustaf fäste sig alldeles särskilt vid de fina orden, som han inte riktigt förstod: entré, Tigerbrand, succén och saltomortal.

Jag läste dikten många, många gånger för Gustaf, och så småningom lärde han sig utantill de första fyra stroferna.

I februari 1961 hörde jag i radio till min sorg att Nils Ferlin var sjuk – han hade drabbats av stroke (hjärnblödning) med svår förlamning – och att han vårdades på Mörby Lasarett. Jag skrev då ett brev till honom, där jag framförde mitt varma deltagande och tackade samtidigt för hans vackra och gripande poesi. Jag relaterade också i korthet vad jag skrivit här ovan och framhöll att vår son tyckte mycket om dikten "Cirkus". Jag bifogade några amatörfoton, som jag tagit av Gustaf.

På detta brev fick jag följande svar från Nils Ferlins maka, Henny Ferlin, daterat Syninge 1961-03-15:

"Bästa Richard Tham
Min man, Nils Ferlin, som fortfarande ligger kvar på Mörby Lasarett i svår högersidig förlamning – och följaktligen inte kan skriva själv f.n. – ber att genom mej få tacka för ert fina brev och de trevliga bilderna av hr Tham junior – till vilken han ber att få framföra en alldeles speciell gå-på-händerna-hälsning.
Till er, rektor Tham, och er fru hälsar han hjärtligen.
Så gör ock

HENNY FERLIN"

På detta vänliga brev med det tragiska innehållet kände jag att jag ville skriva ett svar. Så kände också sonen Gustaf – nu nio år – det, och alldeles på egen hand skrev han följande brev till Nils Ferlin (jag rättade bara ett par stavfel):

"Kära Nils Ferlin!
Jag sörjer mycket över att Nils Ferlin är så sjuk. Jag hoppas att Nils Ferlin snart skall bli bra från sin sjukdom.
Hälsningar från GUSTAF THAM"

Efter några dar kom följande mycket älskvärda tack från Nils Ferlin själv. Det var ett lyxtelegram (Lx 16), och Gustaf blev förstås mycket, mycket glad. Han hade tidigare bara fått ett telegram.

"Kære Bror Gustaf Tham,
Här kommer ett telegram
Med mycken tack för det brev
som egenhändigt Du skrev

NILS FERLIN"

Telegrammet var daterat 1961-03-24. Så sjuk som Nils Ferlin var kan man naturligtvis inte för ett ögonblick begära stor poesi. Men jag tycker det var enastående vänligt att överhuvudtaget svara och t.o.m. gör det i versifierad form.

RICHARD THAM

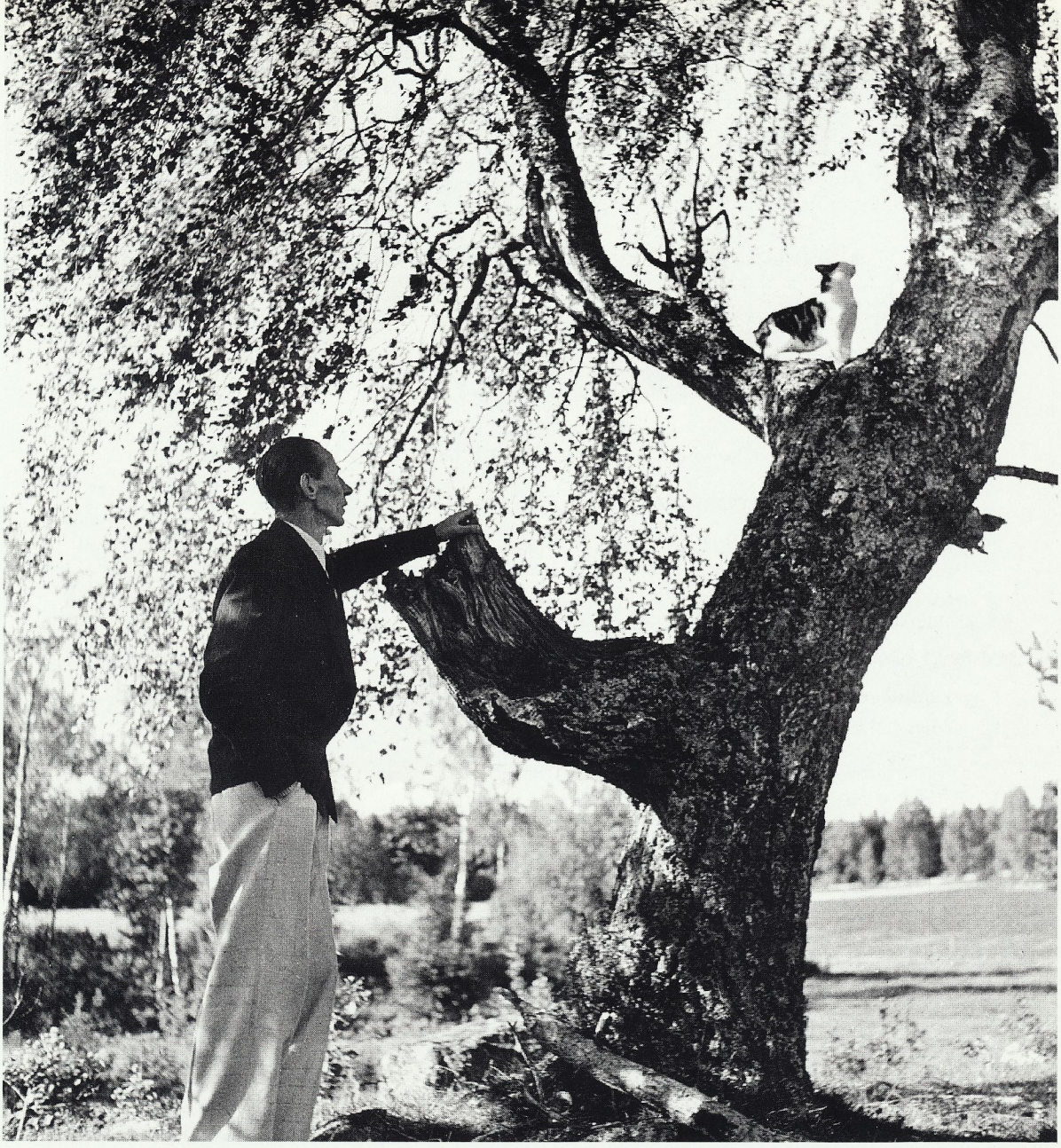

Det skulle allt se något ut det

– ett nummer av *Poste Restante*
utan en endaste bild av Nils Ferlin själv! Här betraktar han
i sommarfager Roslagsnatur sin sedermera
tonsatte kattpojke "Pelle-Jöns".
Bakom kameran gömde sig naturligtvis
K. W. Gullers

INVITATION

Alla medlemmar hälsas välkomna till årets utdelning

av

FERLIN-PRISERNA

till FOLKE ISAKSSON och BARBARA HELSINGIUS

Fredagen den 21 oktober 1994 kl 19.00
på HOTEL CONTINENTAL mitt i STOCKHOLM*

I samband med prisutdelningen serveras en delikat middag bestående av helstekt contrafilet med carrépotatis, dijonsenapssås, champinjoner, purjolök; sallad, smör & bröd; bordsvatten, ett glas vin eller öl; kaffe & kaka.

Anmälan sker genom inbetalning av 195:– till Ferlin-Sällskapets postgironummer 35 21 55-6 senast den 14 oktober 1994, eller per telefon till Tor Englund: 08- 580 174 69

VARMT OCH HJÄRTLIGT VÄLKOMNA

Styrelsen

* Dessvärre är det som bekant inte mycket kvar av de gamla Klarakvarteren som de gestaltade sig på Nils Ferlins tid. Continental står dock kvar mitt emellan S:ta Clara kyrka och Centralstationen.

BRÖDER & SYSTRAR: Vänligen beakta att alla ändringar avseende namn och adress ska skickas till:
Rundqvists Boktryckeri, Box 14140, 400 20 Göteborg.
Begagna lämpligen Postens portofria kort (Bl 2050.15). Tack!

Poste Restante Medlemstidning för Nils Ferlin-Sällskapet nr 2, 1994
Ordförande: Jenny Westerström, Studentgatan 9, 223 62 LUND. Tel 046-14 90 37
Skattmästare: Tor Englund, Sunnanvindsgränd 79, 175 38 JÄRFÄLLA. Tel 08-580 174 69
Sällskapets postgirokonto: 35 21 55-6

Redaktör för **Poste Restante:** Alf Olle Anderson, Det Bästa, Box 25, 164 93 KISTA. Tel 08-752 03 60
Tryck: Rundqvists Boktryckeri i Göteborg

ISSN 0345-9519